

пластична хірургія, неврологія і психіатрія і вимагає постійного узгодженого комплексного обстеження, спостереження та супроводження дітей з порушеннями мовлення.

Список літератури

1. Галущенко В.І. Аспекти побудови корекційно-стимулюючого середовища дітей раннього віку з порушеннями психо-мовленнєвої та рухової сфери *Science and Education a New Dimension. Pedagogy and Psychology*. 2021. Vol. IX (100), Issue 256. P. 11-15.
2. Логопедія. Підручник. Третє видання, перероблене та доповнене / за ред. М.К. Шеремет. К.: Видавничий дім "Слово", 2018. 856 с.
3. Осадча Т.М. Етіопатогенетичні аспекти порушень голосу у дітей Серія 19. Корекційна педагогіка та спеціальна психологія. Зб. наукових праць. К.: НПУ імені М.П. Драгоманова, 2012. № 21. С. 191-194
4. Ромась О. Ю. Алгоритм обстежень хворих з порушеннями голосу / О. Ю. Ромась // Логопедія. 2011. № 1. С. 63-67.
5. Ромась О. Ю. Типи порушень голосу у дітей – сучасний погляд. Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Серія: Соціально-педагогічна. 2012. Вип. 19(1). С. 406-414.

УДК 37(092)

Зайченко Н. І.

д. п. н., доцент, доцент кафедри
соціальної роботи та освітніх і педагогічних наук
Національний університет "Чернігівський колегіум"
імені Т. Г. Шевченка

ЧИЛІЙСЬКІ ПЕДАГОГИ У "ПЕДАГОГІЧНОМУ СЛОВНИКУ" ЛОРЕНСО ЛУЗУРІАГІ

"Педагогічний словник" (Буенос-Айрес, 1960) – одна з останніх праць іспано-аргентинського освітянина Лоренсо Лузуріаги (Lorenzo Luzuriaga Medina) (29.10.1889, Вальдепеньяс – 23.12.1959, Буенос-Айрес). У колекції імен видатних іспаномовних педагогів було представлено трьох чилійських освітян. Так, Лоренсо Лузуріага зазначав, що Мігель Луїс Амунатеґі (Miguel Luis Amunátegui Aldunate) (11.01.1828, Сантьяго – 22.01.1888, Сантьяго) – видатний чилійський історик, педагог XIX століття, який у співавторстві з братом Грегоріо Віктором видав оригінальний твір "Про початкову освіту" (Сантьяго, 1856). На посадах декана філософського факультету Чилійського університету та міністра народної освіти Мігель Амунатеґі провів низку важливих освітніх реформ у державі, з-поміж яких –

заснування численних початкових, вечірніх і сільськогосподарських шкіл та народних бібліотек; сприяння зрівнянню жінок та чоловіків у правах набуття університетського ступеню. Також Мігель Амунатегі був фундатором Товариства початкової освіти в Сантьяго, котре значно вплинуло на розвиток чилійського просвітництва у позаминулому столітті [1, с. 30].

Рішучий борець за народну початкову освіту, Мігель Луїс Амунатегі доводив: “Людина має вивчати не лише буквар, але також і читанку, а далі – книгу, що містить на своїх сторінках сукупність людського знання. Піднесення країни залежить від просвітництва її дітей. Наука – то є сила, фармакопея, міць. Наука – то є надія. Є тому в освіті високий суспільний інтерес, адже вона прагне до блага спільноти загалом” [2, с. 204–205].

Дослідник біографії Мігеля Амунатегі Дієго Баррос (Diego Barros Arana) підкреслював, що чилійський педагог “у процесі своєї діяльності продемонстрував видатні дарування, грандіозний інтелект, невтомне працелюбство, глибоку переконаність у ліберальних принципах” [3, с. 139].

Інший величний чилійський освітянин, згаданий Лоренсо Лузуріагою у “Педагогічному словнику”, – Андрес Бельо (Andrés Bello) (29.11.1781, Каракас – 15.10.1865, Сантьяго). Лоренсо Лузуріага зауважував: “Андрес Бельо був автором або натхненником закону про заснування Чилійського університету, ухваленого 1842 року, з особливістю доручити [університету], надихаючись наполеонівськими законами, керівництво викладанням усіх наук, надаючи тим самим простір автономії народній освіті, зробивши її незалежною від уряду. Бельо був першим ректором університету і тому очільником усієї чилійської освіти, а цю посаду він обіймав до смерті” [1, с. 55].

У книзі, присвяченій життєпису Андреса Бельо, свого вчителя, Мігель Луїс Амунатегі вказував: “Дон Андрес Бельо без перебільшення був першим, хто викладав теорію сучасної літератури, себто романтичний [літературний] напрям” [4, с. 501].

Окрему статтю у “Педагогічному словнику” Лоренсо Лузуріага присвятив постаті чилійського освітянина Хосе Нуньєса (Jose Abelardo Nuñez Murua) (1840, Сантьяго – 1910, Сантьяго). За даними іспанського педагога, 1878 року Хосе Нуньєс був відряджений чилійським урядом до держав Європи та США з метою вивчення досвіду організації нормальних шкіл, призначених для підготовки вчительства. Після повернення 1882 року на батьківщину, освітянин видав педагогічну працю “Організація нормальних шкіл” (Сантьяго, 1883), підготовлену у вигляді доповіді міністру народної освіти, що зіграла важливу роль у подальшому освітньому реформуванні в Чилі [1, с. 277].

Зокрема, у цій педагогічній роботі [5] Хосе Нуньєс описав досвід імплементації та діяльності нормальних шкіл у деяких американських, німецьких, скандинавських містах. Педагог наголошував: “Упровадження

нормальних шкіл засвідчує найвищий прогрес, якого досягає модерна освіта в нинішньому столітті. Наразі найнадійнішим критерієм для визначення розвитку та міцності народної освіти у цивілізованих народів є рівень інституцій, призначених для нормального навчання вчителів” [5, с. 77].

Список літератури

1. Luzuriaga L. Diccionario de pedagogia. Buenos Aires : Losada, 1960. 392 p.
2. Amunategui M. Estudios sobre instruccion publica. T. 1. Santiago de Chile : Imprenta Nacional, 1897. 400 p.
3. Barros Arana D. Don Miguel Luis Amunategui: 1828–1888. Paris : Imprenta de A. Lahure, 1889. 142 p.
4. Amunategui M. Vida de Don Andres Bello. Santiago de Chile : Impreso por Pedro G, Ramirez, 1882. 672 p.
5. Nuñez J. Organizacion de escuelas normales. Santiago : Imprenta de la Libreria Americana, 1883. 350 p.

УДК 811.161

Яндола К. О.

старший викладач кафедри психології та педагогіки,
Харківський національний університет Повітряних Сил
імені Івана Кожедуба

МЕМЕТИКА ЯК ОСНОВА МЕМКУЛЬТУРИ ТА ОСВІТНІЙ ТРЕНД

Освіта – це не просто набуття знань, а й потужний інструмент формування особистості, культури та розвитку суспільства в цілому. Вона є тим фундаментом, на якому будується наше світобачення, цінності, вміння та навички. Одним із завдань сучасної світи є формування та розвиток гармонійно розвинутої особистості, яка створює та відображає культуру суспільства, зберігає та примножує національні традиції, запобігає знищенню національної ідентичності.

Культура – це надзвичайно широке поняття, яке охоплює весь спектр людських досягнень, цінностей, вірувань, звичаїв, мистецтва, науки, технологій та способів життя, переданих від покоління до покоління. Одним із сучасних проявів культури – є мемкультура. Мемкультура – це сучасне культурне явище, засноване на створенні, поширенні та споживанні мемів, як одиниці культурної інформації. Мем при цьому розглядається як “одиниця інформації, яка здатна до самопоширення, проте особливістю є накопичення значень, які вона мала раніше, без нівелювання нових” [3], “знак, який очищений від контексту” [5].

Останнім часом меметика стала популярним напрямком досліджень у галузі освіти. Доказом цього є публікації таких педагогів як: А. Арінархова,